

Črepy z nás

„Tam je! Chyťte ho, rýchlo!“ ozývalo sa v takmer nekonečných chodbách celkom obyčajnej strednej školy. Krížom cez unavených študentov si cestu razila patria bláznivo rozbehnutých chalanov náhliacich sa za na smrť vystrašeným chudákom. Oh áno, posledné zvonenie piatkového vyučovania bolo pre Chadwicka vždy nočnou morou. Ten zvonček znamenal viac, ako len to, že sa môže vrátiť z internátu domov za milovanou rodinou. Znamenal strach. A beh. Rýchly beh. Každý piatok sa totiž Maxvellova partia sebakorunovaných „kráľov chodieb“ snažila o to isté. Zobrať Chadwickove ťažko zarobené peniaze.

Chadwick - prezývkou Čmudlo. Nevýrazný čiernovlasý strapáč tenký sťa malíček. Tichý, no extrémne snaživý. Každý vzorný študent sa po škole na sekundu ponorí do úloh a zvyšok času má len pre seba. No Chad bol ešte vzornejší. Po škole nemal voľný čas. Pomáhal profesorovi Hudsonovi na akomsi vedátorskom projekte a keďže mal hlavu, ktorej na škole nebolo páru, dostával za pomoc kde-tu nejaký peniaz. A presne o týchto peniazoch sa dozvedel Maxwell. Nie, že by ich potreboval, narozdiel od Chadwicka, no ľahká korisť je vždy vítaná. Ach, Maxwell. Niektorí tvrdia, že ten sa už narodil ako miláčik dospelákov. Nech bol problém hocijako veľký, vždy sa z toho dostal nevinným pohľadom a medovým úsmevom. Zatiaľ čo Chad Maxa nenávidel, ostatní ho milovali. Žiarivé blondavé vlasy, trblietavý pohľad a atletickú postavu si bolo ťažké nezamilovať. Vedúci rady školy a aj kapitán futbalového družstva. S takouto protekciou si mohol dovoliť čokoľvek. A piatočný hon na Chadwickove peniaze bola vždy jeho najobľúbenejšia časť týždňa. Tento piatok nebol výnimkou.

Keď sa po poslednom zvonení rozleteli dvere školy a netrpezlivé deti vybehli ako živá lavína, Maxwell bol so svojou partiou už nastúpený, čakajúc má svoju korisť. „Kde sa ten Čuník poneviera, doma mi chladne obed,“ hundral si popod nos Max netrpezlivo kopajúc do okolitých kameňov. No Chadwick chcel na nich skúsiť inú taktiku. Vyčkať v hniezde, kým predátor neodíde. Skryl sa tam, kde mu to bolo citovo najbližšie - v laboratóriu pána Hudsona. A čakal. Max však nemal v hlave piliny. Po chvíli mu doplo koľká bije a rozbehli sa do školy: „Ak toho krpca nájdem, dušu z neho vymlátim!“ Zaťal päste a kývol chalanom, nech idú overiť toalety. Po chvíli si však Max niečo uvedomil. „Drevo sa nám, vážení, skrylo do lesa. Hudsonova diera. Tam je! Chyťte ho, rýchlo!“ A namieril si to priamo k Chadovej skrýši. Dvere takmer vyleteli z pántov a Maxovi sa naskytol neobyčajný pohľad na miestnosť plnú skúmaviek a káblov zahalenú do tajomne zelenkavého dymu. Všetko však vyzeralo, akoby to bolo zapojené na jednu veľkú levitujúcu želatínovú guľu v strede. „Chadwick? Nemehlooo, ja viem že sa tu skrývaš,“ Maxvellov hlas prerušil tiché bublotanie. „Vylez lebo ti ten sliz napchám do úst.“ A začal sa s vystretou rukou približovať k želatíne. Chad sa na toto nemohol pozeráť. Jeho životná práca, samotný zmysel Chadwickovho bytia mal byť zničený akýmsi vymáhačom drobných. Neprichádza v úvahu. „Stoj, to nemôžeš, je to nestabilné, nechytaj sa toho!“ ozval sa polohlasne z rohu Chad. Max sa len pousmial, keď začul dupot svojich kamarátov a vyzývavo odvetil: „A čo sa akože stane Čuník, zmení ma to na žabiaka?“ A vopchal dnu prst. V tej sekunde po ňom vyskočil Chad, aby ho odtiaľ odtrhol. Neskoro. Skratovala celá miestnosť a svetlá preblikli hádam v celom meste. Maxvella strašne pichlo v prste a pred očami mal žiaru sťa by mu reflektorom svietili pár centimetrov od hlavy.

Ako si jeho oči postupne privykali na svetlo, rozpoznal postavu Chadwicka. „Ty malý smrad, ako sa opovažuješ!“ Rozbehol sa a nadelil pravý hák ledva stojacemu človečikovi. Max však necítil, že by sa niečoho dotkol. Ani Chadwick neodletel tak, ako si to Max predstavoval. Obaja počuli len slabé rinčanie skla. A len čo si ich oči navykli, naskytol sa im hrôzostrašný pohľad. Obaja boli poskladaní z kúskov skla. Jedna mozaika za druhou, jedna krajšia od druhej. Teda, až na Maxovu ruku. Tá skrátka nebola. Roztrieštená ležala na akejsi podlahe zo žiarivého svetla. Max začal šaliť. „Uvedomuješ si, čo si mi teraz spôsobil?! Ako je toto všetko možné, ale hlavne, do pekla, čo to bolo za experiment?“ hrnul sa prúd otázok. A aj keď boli Maxvellove oči iba sklo, Chadwick z nich cítil niečo nezvyčajné - strach. Pochopil, že situácia sa zmenila a tak odpovedal oveľa pokojnejším hlasom: „Ani som nedúfal, že je niečo takéto možné aj pre ľudí.“ „Ty blázon si to tu nebodaj užívaš!“ skočil mu do reči Max. „Kde to sme?“ „Neviem, môžeme byť hocikde. S pánom profesorom Hudsonom sme sa snažili vynájsť semipermeabilnú látku, ktorá by zasahovala do časopriestorového kontinua tak, aby ovplyvňovala nematerskú realitu.“ Max vybuchol do zúfaleho smiechu. „Hovor normálne do kelu. Nerozumel som ani slovo.“ „Skúsím teda,“ vzdychol si Chad. „Predstav si realitu ako vrstvu cibule. Máš? Zober špajdľu a prepichni ňou cibuľu. Tá špajdľa je teraz, tento moment, ktorý práve prebieha. A keďže špajdla prechádza cez viacero vrstiev cibule, prítomnosť je v každej realite v ten istý moment. A náš prístroj akoby dokázal presúvať jednoduché veci po špajdli, čiže pomocou prítomného momentu dokázal presúvať neživé organizmy náhodne medzi realitami,“ pokúšal sa Chad čo najjednoduchšie vysvetliť situáciu Maxovi. „No zdá sa, že je možné premiestniť aj živý materiál,“ dodal obhliadajúc si svoje mozaikovo sklenené ruky. „Vás som tu ešte nemal tú česť vidieť vážení,“ Ozvalo sa spoza udivených mladíkov. „Spravili ste niečo s kolobehom? Vyzeráte byť odlišní.“ Obaja chalani sa ako na povel otočili a za sebou uvideli vysokú postavu. Dlhé tenké ruky, chudá vysoká postava a tvár bez výrazných črt. „Vy nebudete odtiaľto, však?“ začal Chadwick na čo mu Max skočil do reči: „Kto si? A Chadwick ako je vlastne možné, že tej potvore rozumiem?“ Chad naňho nemo pozrel a mykol plecami. „Ospravedlňte moje maniere, moje meno je Tiamat, strážca západu.“ Maxwell dodal s nemenšou dôležitosťou: „Ja som Chytilprd, tajomný bojovník inej reality.“ V sekunde čo to Max povedal, Tiamatovi sa z prstov spravili črepy skla dlhé sťa nože. „Nie, nie, nie, pán strážca, prichádzame v mieri. Nie sme žiadni bojovníci. Ja som Chadwick a toto je...ehm...môj známy Maxwell. Neprichádzame so zlými úmyslami, ocitli sme sa tu omylom.“ „Ty lúzer, kazíš celú srandu,“ osopil sa naňho Max, no Tiamata to zrejme upokojilo: „Prečo potom tvoj priateľ luhal?“ Tiamatov pohľad spočinul na Maxovej rozbitej ruke. „Zrejme neviete ako to tu chodí, však? Nasleduje ma prosím, predvediem vás. Avšak počkať, čo je toto?“ Podišiel k črepinám z Maxovej ruky. „Môžem?“ prerušil trápne ticho po krátkej obhliadke. „Poslúž si, aj tak mi je to na nič. Hlavne pohni, nech túto šprt môže zistiť jak sa odtiaľto dostaneme, lebo už tu nechcem trčať ani sekundu!“ nedočkavo dodal Max zatiaľ čo Tiamat vystrel ruku ku črepom, tie sa jemne vzniesli do vzduchu a vleteli tej záhadnej postave bez výrazných črt rovno do ruky. „Wow, ty si práve absorboval jeho ruku, úžasné! Dokážem to aj ja?“ spýtal sa prekvapený Chad, zatiaľ čo sa Tiamatovo telo jemne preskupovalo, aby sa z črepov poskladala dokonale hladká mozaiková pokožka. „Ale samozrejme, stačí ich prijať myslou.“ odpovedal Tiamat s úsmevom. „Ty zlodej vráť mi moju ruku! Ja som nevedel že si to viem vrátiť naspäť.“ Namosúrnil sa naňho Max pozerajúc na miesto kde kedysi bola bývala jeho ruka. „Ach, vy vážne nie ste odtiaľto. Na končatinách nezáleží. Stačí si ju domyslieť a prijať myšlienku, že ju máte a ostatné kúsky mozaiky sa zväčšia alebo

zmenšia na daný tvar. Považujem tvoje črepy z ruky ako platbu za prehliadku tohoto sveta.“ Poslednú časť vety však Max asi ani nepočul lebo všetku svoju koncentráciu sústredil na predstavovanie si svojej ruky tam, kde nie je. Myslel, tlačil, skúšal, no nič sa nestalo. „Klamár, nefunguje to,“ ledva to povedal a v tej chvíli sa Chadwick začal meniť a preskladávať. Kusy skla sa točili a zmenšovali, až sa zastavili. Z Chadwicka bola nádherná sova. Vzlietol a pristál Maxovi na ramene a v tej chvíli sa začal preskupovať znova. Po chvíli sedel Maxovi na ramene Chad. „Grandiózne, neskutočné, úžasné!“ nedokázal si vynachváliť zmeny podoby, zatiaľ čo, nielen Max, ale aj Tiamat pozerali s nemým úžasom. „Podťe, zvyšok vám poviem cestou. O chvíľu sme tam,“ oznámil Tiamat a pobral sa do hustej svetelnej hmly smerom odkiaľ prišiel. Chalani len ticho nasledovali a Max sa stále všemožne snažil, aby mu dorástla ruka. Po pár minútach dorazili na kraj obrovského mesta, kde bolo všetko (stále tak ako doteraz) akoby vybudované zo žiary svetla. „Vitajte v krajine Svetlo. Žijeme tu už po stáročia a náš cieľ je jednoduchý. Ochrániť svetlo. Každá bytosť sa v podstate skladá z dvoch častí. Z mozaikovej pokožky a srdca. Na to, aby ste žili potrebujete aspoň jeden črep a aspoň kúsok svetla v srdci.“ „Počkaj, počkaj. Aké svetlo v srdci?“ Max nechápavo prerušil svoju snahu o ruku. „No, v podstate odkedy náš svet existuje svetlo bojuje s temnotou. Mala to byť ľahká výhra pre svetlo lebo temnota nemala bojovníkov a svetlo malo nás. No tma človeku chutí viac. Človek sa v tme odváži na veci, na ktoré by v svetle nemal odvalu. Zatiaľ čo svetlo ťa udržuje na živote, tma je poskytuje dočasne pocit šťastia. A preto sa rozhodlo pár našich ľudí slúžiť tme. A ich srdce, najskôr celé žiarivé, sa postupne začalo plniť temnotou, kým nebolo celé čierne. Čierne srdce stratí svoju životnú silu a zomrie,“ zakončil vážnym hlasom Tiamat, na čo Max dodal: „Bojujú za niečo čo ich zabije? Hlupáci.“

Ticho prekročili vstupnú bránu a naskytl sa im dych vyrážajúci pohľad. Žiarivé budovy hádam až po nebesá, a ulice sa len tak hemžili ľuďmi. Až po chvíli si chalani všimli, že všetkým chýbajú jedinečné črty tváre, čiže všetci vyzerali ako Tiamat, každý mal však svoju mozaiku jemne odlišnú. „Prečo vyzerajú všetci ako ty, Tiamat?“ vyzvedal Chad. „Náš ľud postupne stratil schopnosť meniť sa na hocikaký iný tvar okrem základného, lebo aj tak žiadna vonkajšia krása nie je potrebná. Aj na zachovanie potomstva je dôležité iba tvoje srdce. Veru, odovzdávanie je najdôležitejšia časť nášho života. Každý je schopný svoje srdce odovzdať. Musíš však byť veľmi opatrný komu.“ „Prečo?“ ozval sa tentoraz Chad. „Odovzdať ho vieš len jednej osobe. Tá ho môže slobodne odmietnuť alebo prijať. Je to obrovské rozhodnutie, lebo odmietnuť môžeš koľkokrát chceš, ale prijať vieš len raz. Ak niekomu odovzdaš svoje srdce a on ho neprijme, zomrieš drahý Chadwick. Ak však tvoje srdce tá osoba prijme, spojíte sa, stratíte telesnú formu a ako svetlo vyletíte na oblohu. Z vášho spojenia potom vzniknú dva, tri a možno aj štyri nové životy, na základe toho s ako čisté boli vaše srdcia. Prijat' srdce neznamená ukončiť dva životy, ale posunúť silu dobra na ďalšie generácie ešte silnejších bojovníkov.“ Ako sa tak prechádzali a Tiamat im vysvetľoval taje ich sveta, veľa očí spočinulo na našich dvoch nevidaných návštevníkoch. Max si ale všimol čosi, čo mu nesedelo. Jeden z prizerajúcich sa bol v niečom iný ako ostatní. Oh áno! Oči. Ako ho Max premeriaval pohľadom, všimol si aj ďalšiu vec. Z ruky mu išiel slabučký dym, alebo niečo, čo úplne nenápadne pohlcovalo svetlo naokolo. „Chad pozor, ten chlápek sa mi nezdá.“ A nenápadne ukázal na onú postavu, ktorá si začala raziť cestu k nim. Zmizla v hustom dave. Snažili sa ju spozorovať no ľudu navôkol ako maku. „Je normálne pán Tiamat, že sa niekomu parí z ruky taký divný tmavý dym?“ spýtal sa nesmelo Chadwick. „Čo?! Kde? Rýchlo mi ho uk...“ vydal zo seba vystrašene Tiamat a ruka sa mu

začala meniť na ostne. Nestihol však dopovedať vetu, lebo naňho zblízka skočila postava s vystretou rukou. Tá sa zaborila hlboko do Tiamatovej hrude, ktorý sa zahnal a rozbil cudziu ruku na kúsky, až si Max z reflexu chránil tvár, aby ho neporezali. Chad neváhal a začal sa meniť na obrovského hada a bez rozmyslu sa vrhol po atentátnikovi. Ako tá tajomná postava spozorovala Chadwickovu premenu, stratila hmotnú formu a ako z nej opadppllo všetko sklo, ostal len čierny tieň. Okolité postavy začali po ňom vrhať vlastné kúsky črepín ako nože a samotný Chadwick sa po ňom vymrštil stále v tvare veľkého hada. No žiadny náraz necítil, do ničoho nezahryzol. Tieň sa uhol a zachytil na hadom mozaikovom chrbte. Snažil sa dosiahnuť na Chadovo srdce pod svetelným pancierom. Len čo to Max videl, neváhal a vrhol sa vpred mysliac na jediné: Chadwick musí žiť. V tej chvíli to ucítil. Jeho telo sa začalo preskladávať a meniť na majestátneho... jednorozca. A ako rozbehnutý vyskočil prepichol tieň a zapichol sa do budovy oproti. Tieň iba ťažkopádne vydýchol a rozplynul sa v svetle. Obaja chalani sa bleskom rozbehli k zranenému Tiamatovi. Pribehli na to najdôležitejšie. „Prijímaš moje srdce Barkhun, strážca severu, môj dobrý priateľ?“ vyslovil Tiamat a v rukách držal svoje žiarivo žlté srdce, ktoré však postupne pohlcovala temnota. Jeho hrud' bola totálne rozbitá a čím bolo srdce tmavšie, tým menej života v sebe Tiamat mal. Pre Barkhuna to bolo nepochybne ťažké rozhodnutie. Zachrániť priateľa, no zároveň tak stratiť dvoch strážcov, alebo nechať priateľa zomrieť. Čas sa krátil. Strážca Barkhun napokon chytil Tiamatovo srdce a zvolal: „Pre teba, kamarát, hocičo.“ A vrazil si ho do hrude tesne predtým, ako celé sčernalo. Obe telá sa zmenili na svetlo, ktoré sa sústredilo okolo spojených srdc. Bolo to niečo neskutočné sledovať ako sa dve srdcia spojili v jedno a ako žiarivá kométa vyleteli do výšin. Na tvárach chalanov sa rozžiaril hrejivý úsmev. „Vážne? Jednorozec?“ prerušil Chadwick silný okamih výbuchom smiechu. „Ale no tak, ja ťa zachránim a ty ma za to vysmeješ?“ opätovoľal smiech Max a kamarátsky štychol Chada do ramena a dodal: „Do kelu, škoda Tiamata. Toho skleneného týpka som si začal obľubovať.“

Dav si však veľmi rýchlo uvedomil, kto bol hrdinom nečakaného súboja. „Vy-vo-lení,“ začal skandovať dav. Po márnom snažení pretlačiť sa von to chalani vzdali a zmenili sa na vtáky. Dav im začal trhať črepy z tela ako šialený. „Zachráňte nás vyvolení,“ neutíchalo ako vzlietli nad. „Naučte nás meniť tvar. Chceme žiť v svetle a bojovať,“ ozývalo sa stále viac a viac. „Max, toto nie je dobré, práve stratili dvoch strážcov a myslia si, že ich zachránime. A pritom ani poriadne nevieme pred čím,“ zastonal Chad. „Náhodou byť hrdinom nie je zlé. Len keby ma tak neošklbali.“ Odpovedal Max keď sa dav začal utišovať. „Ak nám to nechcú prezradiť, zabime ich zoberme si ich svetlo, nech máme také schopnosti aj my!“ zakričal ktosi z davu. Vtedy sa situácia obrátila. Z hrdinov na korisť. Ľudia zaslepení mocou podľahli temnote. Krajina navôkol razom stemnela. Všetko kvôli jednej temnej myšlienke. Ľudia začali hádzať nože a stavať sa hore s jediným cieľom. Zabiť záchrancov. „Ou, čas zobrať nohy na plecia nemyslíš kámo?“ povedal Max a už aj letel preč z mesta smerom k hmle. „Kámo.“ Pousmial sa Chadwick a vyštartoval za Maxom. Takmer sa vytratili do tmy pred nasrdenými ľuďmi. Ešte kúsok. Maličký. Prásk! Ozvalo sa rinčanie skla. Maxvella zasiahol obrovský črep rovno do hrudníka, no čo bolo horšie, ten črep mal rovnakú temnú paru, aká z rúk Tiamatovho vraha. Havaroval do hmyľ a Chad v tele sokola strmhlav za ním. Keď priletel, naskyťol sa mu strašný pohľad. Rozbitý Maxvell a jeho srdce pulzujúce v strede hromádky skla. A postupne strácali žiaru, menilo sa na čierne. Chad sa bleskovo zmenil na človeka, chytil Maxovo srdce a pokúsil sa vtlačiť si ho do hrude. „Prijímam!“ zakričal z plných pľúc, no nič sa nestalo. Jednoducho to nešlo spojiť. Chad

už začínal šaliť. Dav sa blížil a on sám v inej realite zo srdcom svojho kedysi úhlavného nepriateľa v rukách. „Odpúšťam ti,“ vyriekol chvejúcim sa hlasom a so sklenými slzami v očiach. Posledný raz sa pokúsil spojiť Maxovo takmer temné srdce so svojím. Stalo sa niečo nevidané. Vo svete len zo svetla a tmy prvýkrát zažiarili farby. Dúha rozrazila hmlu a zasiahla až čudujúcich sa ľudí. A Chadwick? Ten sa cítil ako v nebi. No po chvíli ho niečo začalo tlačiť na pravej ruke. A vlastne aj na ľavej. Celé telo. Otvoril oči a videl len tmú. Počkať? Zdá sa mu to alebo sa niečo na ňom pohlo. Skúsil sa pohnúť a priam zmeravel od vyľakania sa, keď zo seba zhodil meravú postavu Maxvella. „Je mŕtvy!“ vyriekol ledva dýchajúc. „Kto?!“ Ozvalo sa rozospato zo zdanlivej mŕtvol. Vtedy si Chadwick všimol. Veď je predsa v Hudsonovom labáku. Je doma! Rozosmial sa a z očí mu vyhľadli slzy. „Max tu si. Už dobré dve hodiny ťa hľadáme, kam si zmizol?“ objavila sa vo dverách postava jedného z Maxovej partie. „Už si z toho chudáka vymlátal peniaze? Skapínam hladom,“ ozvalo sa ako dnu nakukla druhá hlava. „A čo sa vlastne stalo?“ „Ale chalani,“ vzdychol si s úsmevom Max. „Ani mi nebudete veriť, čo sa stalo, no Chadwick je oficiálne právoplatným členom našej skupiny a prvý nástupca.“ Ako to povedal, oprášil sa a postavil, aby podal ruku svojmu novému kamarátovi, nech sa postaví. Ten zdvihol pohľad a vystrel ruku ku Maxovej, lebo vedel, že síce stratil funkčný prístroj na premiestňovanie sa medzi realitami, no získal niečo oveľa viac. Skutočného priateľa. A inak keď už o to ide, aj tak bude mať čo pánovi Hudsonovi vysvetľovať, tak prečo nespomenúť to, že v nejakej inej realite je dokonca skleneným hrdinom. Čo vám poviem, bol to bláznivý piatok.